

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravništvo in ekspedicijska v „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 170.

V Ljubljani, v ponedeljek 27. julija 1896.

Letnik XXIV.

Pogodba z Ogersko.

Grof Badeni je imel doslej precej sreče; dogal je volivno in davčno reformo ter uresničil trditve, da on hoče voditi zbornico, ne pa pobirati korake za drugimi. A glavne svoje naloge ni še dovršil, in ta je nova pogodba z Ogersko. Trd je oreh, ki ga mora streti; vprašanje je, ali bode državni zbor hotel služiti kot klešče.

Razmere za avstrijsko vladno niso bile še nikdar tako neugodne kot letos. Ob sklepanju prvih dveh pogodb z Ogersko je bila na krmilu mogočna nemško-liberalna stranka, ki je Mažarom več dovolila, nego so ti sami pričakovali, da si je zagotovila njihovo naklonjenost in podporo nasproti nemškemu narodom. Leta 1886 je imel grof Taaffe že težavneje stališče, vendar je smel upati, da bode železni obroč državnozbornske večine vzdržal mažarske zahteve. — Nemška levica razpada in marsikateri njen član bode našel srce za svoje volilce, da si ohrani mandat, ter obljubil glasovati le za ugodnejšo pogodbo.

Pričetkom zadnjega zasedanja minulo jesen so vse stranke po svojih voditeljih izjavile, da se pogodba z Ogersko v sedanjem obsegu ne sme in ne more več obnoviti, kajti Avstrija trpi preveliko gospodarsko škodo. Državni zbor je celo sklenil resolucijo, da naj vlada o pravem času Ogrom odpove trgovsko in carinsko zvezo, ako pri obravnavah ne doseže ugodnejših pogojev. Jednake resolucije do osrednje vlade so sklenili skoraj vsi avstrijski deželni zbori.

Minuli teden so avstrijski in ogerski ministri na Dunaji nadaljevali obravnave o raznih točkah, katere obsega pogodba z Ogersko. Oficijozni „Frdblt.“ sicer zatrjuje, da so se ministri dogovorili o najvažnejših točkah in da bodeta vladi že v septembru predložili zbornicama načrt nove pogodbe v obravnavo. Mi sicer ne pripadamo v vrsto onih, ki ob vsaki priliki naglašajo: „Mi ne poznamo vladnih namer, a jih vsejedno grajamo“, vendar zelo dvo-

mimo, da pojde v zbornici tako gladko kakor upajo vladna glasila.

Jasno ko beli dan je, da je Avstrija po sedaj veljavni pogodbi na škodi in da mora zahtevati ugodnejše pogoje. Ogerska je v tridesetih letih toliko napredovala, da se sme v obče popolnem primerjati z Avstrijo, v političnem oziru je celo dobila premoč. Čas je, da Ogri prevzemo tudi primeren del dolžnostij in bremen. Kakor pa se čuje izza kulis, bila bi ogerska vlada v skrajnem slučaju pripravljena zvišati svojo kvoto za 5—6 odstotkov, v istini pa le za 4-5 odstotkov, ker bi se prispevek za vojaško granico vstel v kvoto. Ker po odbitih skupnih dohodkih znaša skupna potreba nekaj nad 100 milijonov, torej bi Mažari primaknili k večjemu 5 milijonov. Nasprotno pa zahteva ogerska vlada pri užitinskem davku, zavarovalnicah, mlinarskem obrtu, itd. tolike olajšave, da bi se razmerje prav nič ne premenilo.

S tem avstrijski narodi niso in ne bodo zadovoljni. Sicer pa se širi glas, da vladi sploh še nista obravnavali o kvotnem in bančnem vprašanju in da hočeta razsodbo o kvoti prepustiti vladarju. Ta rešitev bi bila ogerski vladi, ki stoji nasproti opoziciji na jako šibkih nogah, seveda najbolj všeč. Niti za trenotek ne dvomimo o nepristranosti najvišje oblasti, a to priča, da Mažari sploh nečijo obravnavati, temveč po stari svoji navadi le ukazovati. In kakor vse kaže, bode moral kvotno vprašanje rešiti cesar-kralj, zbornica pa bode imela vezane roke.

Krivi izvodi.

Iz Zagreba, 22. julija.

Že dlje časa beremo po ogerskih listih prelaskave ocene o hrvatskem oddelku milenijske razstave. Pa tudi domači mažaronski listi ne prepusté nobene prilike, da poveljujejo našo razstavo ter pri tem pohvalijo modrost in požrtvovalnost svojih gospodarjev, ki so se odločili za to podjetje v kljub vsej

protivščini od opozicijskih življenj. Moramo priznati, da nas same veseli, ko vidimo, da je naš napredek tudi pod sedanjimi okolnostmi priznan ne samo od domačih, nego tudi od tujih strokovnjakov, ali se ne moremo strinjati na noben način s tendencijo mažarskih in naših mažaronskih ocenjevalcev našega kulturnega napredka, po katerem hočejo soditi korist naše zveze z Mažari, ter dokazati, da so mogli Hrvati le na ta način doseči tolik napredek v kulturnem pogledu. Taki izvodi so popolnoma krivi, pa svet, ki naših odnošajev ne pozna, le slepijo.

Če dopisnik našega uradnega lista piše, da je ponosen na to, kako more na razstavi zunanji svet gledati avilno s zlatom vezeno obleko hrvatskih kmetov ter iz tega sklepati, da je takega blagostanja nasledek osemstoletna zveza med Mažari in Hrvati, gotovo ne govori resnice, če pogleda na zadnjo stran istega lista, kjer je vsak dan polna stran oglasov s prodajo kmečkih posestev. Naj pride isti dopisnik v hrvatsko Zagorje, v bivšo hrvatsko krajino in v močvirne kraje Slavonije, pa bo videl, kako se tukaj narod bori za vsakdanji kruh in kolika beda in siromaštvo vlada po teh kmečkih kočicah. Bilo je zares pred sedanjo ogersko-hrvatsko nagodbo še premožnih zadrug na Hrvatskem in v Slavoniji, ali tudi to se je vse razsulo vsled takozvanega liberalnega zakonodavstva. Dokler se ni toliko govorilo o tej zvezi z Mažari, bil je narod hrvatski zadovoljnejši in srečnejši, zdaj ima sicer nagodbo, ali mora zanjo tudi vse žrtvovati; okoristili so se le nekateri, večina naroda pa že zdavnaj čuti ta jarem, katerega se je vedno branil, ali se ga radi zaslepljenosti njegovih voditeljev ni mogel ubraniti. Pa ko bi se vsaj tudi ta nagodba vršila, kakoršna je, vendar ne bi narod toliko trpel; ali dobro je znano, v kakšnem duhu se izvaja nasproti Hrvatim, in kdo ima od nje največjo korist. Dopisnik uradnega lista pa je nevednež, licemerec ali lizun današnjega sistema, ko pravi take izvode. Citatelju se že zares

LISTEK.

„Blage duše!“

Spisal Štefan Smuk.
(Konec.)

„— Kako pa gospodična Ivanka, vaša hči? Ali je zdrava?“

„Zdaj je že cel mesec nisem videla revice... Bog vé, kaj počne. Tam je pri Zdešarju — blagajničarica... Oh, gospod Smuk, kakó je tam vse elegantno; najlepša prodajalnica v mestu, ali ne? In Ivanka se mora zdaj seveda vse drugače nositi, kakor prej; že dva meseca ima klobuk; jaz se je bojim na cesti ogovoriti. Pa ona je blaga duša; vselej me pozdravi, kadar me sreča; dejala je celó, da me pride kedaj tu sem posetiti... Oh, jaz dobro vem, da bi mi ona rada pomagala v moji revščini, ali glejte, revica ne more. Pet in trideset ima na mesec, in s tem si mora napravljati obleko, plačevati mora hrano in stanovanje, — kakó naj ji potém še kaj ostane?... In mislite si: ko sem bila v hiralnici, prišla je nekoč k meni: klobuk na glavi, — rokavice, — solnčnik, — gosposka, vsa šumeča obleka, — drugi so kar gledali. Bila je pri meni

več kakor četrt ure... Kako ljubeznivo me je popraševala: „Ali se Vam slabo godi, mati...“ „Ali Vam je kaj boljše...“ Ah, kako ste tačas shujšali... Pa nimate dobre hrane? Ti brezsrčni ljudje, zakaj Vam bolj ne postrežejo?“ Tako me je ganilo, da nisem mogla izpregovoriti ni besedice, samó jokala sem...“

„Pa, — ali Vam je ona kaj, — vsaj kakšen priboljšek... kaj malega —“

Gospa Plivarjeva me je pogledala začudeno s svojimi velikimi otroškimi očmi in roke so ji zastale, kakor od strahu.

„Gospod Smuk, ali Vi mislite, da bi jaz od Ivanke zahtevala, — kakšna mislite, da sem jaz? Ona sama je revica...“

„Dá, samo pet in trideset, — in elegantno se mora oblačiti...“

„Prav pravite; jaz bi od nje niti ne vzela ne ničesar... A ona bi mi dala rada, čisto gotovo; saj je takó blaga duša... Prišla me je posetiti v hiralnico, čeravno je vsa elegantna...“

„Ali je prišla samó enkrat? Saj ste bili tam tri mesece.“

„Saj ona nima časa. O, da bi mogla, gotovo bi prišla vsak dan.“

„Gotovo!“

„— Ali zdaj, gospod Smuk, storite mi to prijaznost; čakajte, takoj pripravim papir, tinto in pero... Veste, saj jaz bi sama pisala, toda roka se mi trese in tudi oči so mi oslabele; posebno pri luči težko berem, pisati pa še celo ne morem. Po dnevi pa nimam časa za kaj takega... Prosim potrpite za trenotek.“

Odhitela je skozi vežo v prodajalnico... Ko je odšla, sem se nehoté nasmehnil in na jezik mi je prišlo samo po sebi —: „Blage duše!“ — In že je spet prisopla stara revica s papirjem in tinto.

„Napravite kolikor morete ganljivo; opišite, kakó zdaj živim, kakó sem boleha, da časih le komaj še stojim, a proti večeru sem tako trudna, da se mnogokrat kakor nezavestna sesedem na stol... Moj brat bi mi sicer že davno sam pomagal, da bi vedel, kakó je z mano, — in čisto sem si v svesti, da me povabi k sebi na Gorenjsko; tam je svež zrak in upam, da kmalu ozdravim... Ali ne pišite mu takó naravnost, če ne bo mislil, da se mu morda kar vsiljujem; samó namignite nekoliko; on je blaga duša in bo takoj sam vedel, kaj bi bilo najboljše...“

kar gabi, ko nahaja dan na dan taka lizunska poročila o neizmerni koristi našega sedanjega položaja z Mažari, kar gotovo tudi sam poročevalec ne veruje.

Kako zaslepljeni so Mažari v svojo moč, politično in kulturno, pokazuje neki ocenjevalec, ki piše sicer prav pohvalno o slikarju Bukovcu in sploh o razvitku naše umetnosti, da je to vse plod našega bratstva z Mažari. Če to ni zabitost, potem ne vemo, kaj je še. Znano je, da je slikar Bukovac dalmatinski Hrvat, da se je v slikarstvu izučil v Parizu in da ni bil v nobeni zvezi in dotiki z mažarskimi umetniki. Razven tega prikazujejo Bukovčeve slike take prizore iz hrvatske prošlosti, ki morda ravno Mažarom niso povoljni, kakor n. pr. zavesa na narodnem gledališču zagrebškem. Kako bi bilo potem mogoče, da bi ta umni slikar črpal svoje nahušenje iz bratimstva z Mažari za svoje umotvore. Bukovac je Hrvat po mišljenju in svojih delih, a duh njegov zajemlje za umotvore gradivo iz bujnega narodnega življenja naroda hrvatskega, ki je po duhu in značaju različen od mažarskega. Ali Mažar misli, da je mogla našega umetnika navdahniti le zavezna mažarska vila umetnosti. Take izvode nahajamo le pri mažarskih šovinistih, ki vidijo le sebe in mažarski narod na zemeljskem globusu.

Mažarski ocenjevalec našega industrijskega paviljona pa zahteva od nas zato, ker napredujemo, celo neko nagrado. Hvali se posebno napredek hrvatskega Primorja, katero se mimogredé imenuje tudi mažarsko, pa zatagadelj sklepa ta modrijan, da bi Hrvati radi napredka svojega Primorja lahko mogli brez zavisti svoje ogerske posestrimi čisto prepustiti Reko in reško Primorje. To dokazuje, da Mažari niso zadovoljni s sedanjim stanjem na Reki, če tudi tamkaj po svoji volji gospodarijo; oni hočejo, da se Hrvati odrečejo svojega posestva, da Reka ne bo več takozvani kondominijum, nego pravno posestvo mažarsko, od koder bi potem tem laglje širili svoje gospodstvo tudi po ostalem Primorju.

In to naj bi bila Mažarom nagrada, katero bi morali Hrvati pripoznati svojim zaveznikom že iz hvaležnosti, da smejo sploh napredovati v kulturnih podjetjih. Taki nazori se morajo roditi seveda samo v zmešani glavi mažarskega šovinista, a svet njegov odbijejo gotovo tudi celo naši Mažaroni, saj vkljub svoji popustljivosti vendar še niso tako globoko pali, da se odrečejo biserja svojega Primorja, hrvatske Reke.

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. julija.

Slovenci in štajerski deželni zbor. Pod tem naslovom prinaša sobotna graška „Tagespost“ uvodni članek, v katerem na dolgo in široko opisuje predrzne zahteve štajerskih Slovencev z ozirom na deželni zbor. Največjo jezo pa kaže glasilo štajerskih nemških liberalcev nad tem, da se predrznejo slovenski poslanci staviti nemški večini predloge, pod katerimi so voljni vstopiti v deželni zbor. Piše namreč mej drugim tako-le: „Slovence, ki so

popolno brez povoda (!) izstopili iz deželnega zbora, naj bi nemška večina še odškodovala. Oni, ki do sedaj niso hoteli (?) sodelovati, naj bi bili odškodovani na stroške stranke, ki je vsak čas spolnjevala svoje dolžnosti in vztrajala v zbornici. To bi bilo sicer zelo čudno, toda v Avstriji je marsikaj mogoče, kar je drugod nemogoče, in toraj se ni čuditi, ako je vlada voljna, pogajati se z slovenskimi poslanci“. Nemški liberalci si predrznejo trditi, da vztrajajo slovenski poslanci popolno brez povoda v abstinenčni politiki, akoravno vedo ravno tako dobro, kakor slovenski poslanci, da so imeli ti dovolj tehtnih vzrokov za svoj izstop, toda nemški zagriženci jih nočejo pripoznati. Vlada postopa toraj le v smislu pravičnosti, ako stori potrebne korake ter vsaj deloma vstreže zahtevam sedaj skoro brezpravnih štajerskih Slovencev. Konečno polaga „Tagespost“ veleposestnikom na sree, naj se nikar ne udajo eventuelnim vladnim zahtevam ter naj tako dosledno vztrajajo, kakor so to pokazali že pri mnogih enakih prilikah, posebno pa v letih 1866, 1870 in 1884. — Iz tega je razvidno, da je nemški večini vsejedno, ali sede slovenski poslanci v deželnem zboru ali ne. Pravična stvar bode pa prej ali slej venderle morala zmagati, naj bo ljubo štajerskim nemškim liberalcem ali ne.

Občinsko zastopstvo mesta Gaya na Moravskem je cesarsko namestništvo razpustilo in za čas do završenih novih volitev izročilo vodstvo občinske uprave vladnemu komisarju. Vzrok temu so nemški prebivalci, ki vedno kričijo, da se jim godi krivica, akoravno je upravno sodišče opetovano ovrglo njihove pritožbe. Prvokrat so se Nemci pritožili nad „nepravilnostjo“ volilskih imenikov povodom dopolnilnih volitev. Upravno sodišče je na to ustreglo zahtevi čeških volilcev, naj se razveljavi prvotna volitev in odredi druga. To so pa zopet onemogočili Nemci, ker niso hoteli odposlati v volilno komisijo svojih članov. Vsled tega so bili Čehi razjarjeni in so izposlovali pri namestništvu razpustitev mestnega sveta. V kratkem se vrše torej zopet nove volitve, na katere bode na jedni strani pritiskala vlada, na drugi bodo pa razgrajali „zati-rani“ Nemci.

Novi francoski poslanik pri Vatikanu, Poubelle, je minuli torek nastopil svojo častno službo. Dan poprej ga je v sprejel papež v slovesni avdijenci. Poubelle je izročil sv. Očetu potrdilno pismo in izrazil svoje veliko veselje nad tem, da mu je dana prilika, zastopati svojo domovino pri poglavarju katoliške cerkve. Novi poslanik se je podal nato k državnemu tajniku kardinalu Rampolli. Gotovo žele vsi francoski katoličani s sv. Očetom vred, da bi bilo delovanje Poubellejevo uspešno in koristno za katoliško cerkev v Franciji.

V Nemčiji je storila vlada zopet nov korak, s katerim namerava zatreti pogubno socijalno demokracijo, posebno v vojaških krogih. Vojni minister je izdal ukaz, v katerem se prepoveduje podčastnikom in moštvu: 1. vsaka udeležba pri društvih, shodih, veselicah in denarnih zbirkah, za katere se poprej ni izposlovalo službeno dovoljenje, 2. vsako kakoršno koli kazanje socijalističnega mišljenja, 3. naročevanje in razširjanje socijalno-demo-

kratičnih spisov in donašanje takih spisov v vojašnice in službene prostore. Konečno je zapovedano vsem vojakom, da morajo takoj službeno naznaniti, ako so zasledili prepovedane spise v vojaških prostorih. Ta določba ne velja samo za aktivno vojaštvo, marveč tudi za rezervnike in udeležence preglednih shodov. — Ta stroga naredba, ki je povzročila v socijalno-demokratskih krogih veliko šuma, dokazuje, da se je že tudi mej nemškim vojaštvom ukoreninila socijalistična ideja in da vojaškim oblastvom sedaj ne bode lahko popraviti, kar so preje zamudila.

Rusija in nemri na Kretti. Kolikor je bilo dosedaj znano, se Rusija ni mnogo vmešavala v turške razmere, temveč z mirnim očesom opazovala grozne dogodke v Mali Aziji. Storila je v tem oziru le toliko, kolikor druge evropske velevalisti ter pazila samo na to, da ne bi kaka evropska velemoč preveč posegla v pereče vprašanje. Sedaj se pa tudi ruskemu carju zdi že preveč in je po ministru Lobanovu, kakor smo poročali mej brzojavi, izrazil nezadovoljnost nad postopanjem turške vlade v krečanski zadevi. Poleg tega je baje ruska vlada storila odločne korake ter očitala sultanu, zakaj je opetovano prelomil pogodeno premirje. Ruski poslanik je tudi pojasnil zastopnikom ostalih velevalstij, da je nujno potreben skupni korak pri turški vladi. Ali bode imelo to postopanje Rusije kaj vspeha ali ne, pokazala bo bližnja bodočnost, vendar pa je že to značilno, da se sploh gane ruski muh v tej zadevi. Tudi postopanje grške vlade povzroča Turčiji nekaj skrbi. Prva posledica najnovejših pojavov bode najbrže sprememba v turškem ministerstvu.

Vstaja na Kubi povzroča španjski vladi skoraj sleherni dan nove preglavice. Z otoka samega nočejo nekaj časa sem več pošiljati poročil o „slavnih zmagah“. Vlada toraj nima pri rokah ničesar, s čimur bi tolažila nezadovoljno prebivalstvo. Ako zahtevajo poslanci v zbornici natančnejih pojasnil o kubanskih razmerah, je navadno odsoten kolonijski minister ali pa označi vlada postopanje poslančeve kot „nepatrijotično“. Kaj je bolj nepatrijotično, nego dolgotrajna brezplodna vojska na Kubi, ki je že pogoltnila ogromne svote državnega denarja, zahtevala nebrojno žrtev in katero nameravajo nadaljevati še kdo ve kako dolgo. Vkljub velikim žrtvam od strani španjskih davkoplačevalcev se pa vendar slabo godi njihovim sinovom na otoku. Ze dalje časa ne dobe vojaki polne ali pa prav nič plače, poleg tega so pa tudi zelo slabo preskrbljeni s hrano in obleko. Poročilo glede ustavljenja plače navadnim prostakom je tem resničnejše, ker se je dognalo, da še celo nekemu generalu že tri mesece niso izplačali niti belica.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 27. julija.

(Nemške Jesenice.) „Tagespost“ in „Ostdeutsche Rundschau“ priobčujeta neki dopis iz Jesenic na Kranjskem, kateri sicer razkriva jako žalostne razmere, ki vladajo v ondotnem trgu, vendar pa še-le prav vzpodbuja zavedne može, vzlasti slovenske roditelje, da se z vso silo upro pretečemu pritisku od

Napisal sem zares zelo „ganljivo“ pismo, potem pa sem se kmalu poslovil.

* * *

Dva meseca pozneje se izprehajam po trgu in vidim pred saboj slabo oblečeno žensko, visoke, sila suhe, sključene postave. Nagibala se je zelo na desno stran, ker je nesla na levi roki težko košaro.

Stopil sem nekoliko hitreje, zakaj zdelo se mi je, da je to gospá Plivarjeva.

„Vendar Vas spet enkrat vidim, gospá Plivarjeva... Ali se kaj bolje počutite?“

„O kaj Vi ste, gospod Smuk?... Težko gré, težko! Saj vidite, — z menoj je pri kraju.“

„Pa ste še zmirom pri Vihteliču? Kaj Vam ni brat nič odpisal.“

„Dá, odpisal mi je; pa glejte, on ne more... Ubožec pravi, da ima skrbi čez glavo s svojim gospodarstvom... Zdaj misli napraviti tovarno, — ni mi povedal, kakošno, — in tako seveda potrebuje denarja... Če ima človek toliko dela, kakor on, potem se gotovo ne more še z drugimi ukvarjati in zanje skrbeti. Jaz vem, da bi mi rad ustregel, saj je blaga duša... ali —“

„In takó ostanete tedaj pri Vihteliču? Kaj morete zmagovati toliko dela? Preveč se ženete, gospá...“

„Ne... ne ostanem tam. Saj sem Vam že takrat pravila, ali ne, da se misli oženiti? Prej je dejal, da me obdrži pri sebi, — ali stvar je drugačna, saj si lahko mislite. Bogve, ali bi se razumeli z njegovo ženó; — ona je sicer blaga duša, — ali mlada žena — saj veste! „In naposled“, je dejal Vihtelič, „bo toliko dela, da Vi nikakor ne bi mogli vsega opraviti. Dve dekli najemati, to pa spet ne gre...“ In tako pojdem, — še nocoj...“

„On seveda Vam dá kakšno podporo, — saj ste jo zaslužili...“

„A kako Vi čudno govorite, gospod Smuk... Kaj bi dajal, ko sam potrebuje za poroko! Plačal mi je tri goldinarje na mesec, — in danes mi je dal še eno krono povrh, — za slovo!... Blaga duša.“

Ravno sva prišla blizu Zdešarjeve prodajalnice. Med vrati je stala lepa, okusno oblečena punica... Obraz je bil sicer lep in pravilen, a izraza ni bilo na njem nikakoršnega — razven navadne koketnosti in samoljubnosti.

Gospá Plivarjevi se je zasvetil obraz in začela se je globoko priklanjati... Prijela me je za roko in šepetala:

„Glejte, tam je — Ivanka... Kako je lepa!“

Čakajte, da pogleda sem... Zdaj se obrne na to stran, — glejte!“

Gospá se vnovič globoko prikloni, nasmehne se vsa blažena in namigne z roko dvakrat, trikrat.

Ivanka pogleda k nama, potem okoli sebe, — ter odide v prodajalno.

„Ali ste jo videli?... Nasmehnila se mi je, — in kako prijazno... Veste, jaz bi stopila k nji, v prodajalno, ali kaj bi rekli ljudje? — ona je tako elegantno oblečena, jaz pa sem vsa raztrgana...“

Mislím, da je govorila še dolgo časa o svoji hčeri; poslušal je nisem veliko in molče sem šel poleg nje.

„In zdaj, — kam se mislite obrniti zdaj, gospá Plivarjeva.“

„Ne kaže mi drugam, kakor nazaj v hiralnico; a tam ne bom dolgo; pripravljam se na smrt... Toda mi dva govoriva, — gospodar pa me čaka doma. Polu enajstih je, jaz pa sem še zdaj zunaj.“

„Torej z Bogom, gospá; jaz pojdem na to stran; obiščem Vas v kratkem.“

„Ali res pridete? O, gospod Smuk, Vi ste blaga duša... Z Bogom... Pa ne pozabite...“

nemške strani. Omenjena lista namreč pišeta: „Med Ljubljano in Trbižem nekje leži kraj Jesenice, ki je postal zlasti v zadnjem času precejšnje važnosti. Jesenice, ki leže ob Savi, imajo namreč že več let plavež, katerega je tamkaj napravila kranjska industrijska družba. Pred kratkim pa je vse podjetje vsled naprave Martinovega plavža in več delavnic jako napredovalo, kjer se namreč izdelujejo čevljarski žebliji, peresa za žimnice in krojaško orodje. Umevno je, da rabi pri tem dotična družba veliko delavcev, in v naše veselje je tamošnje oskrbnitstvo, ki je v nemških rokah, vsprejelo tudi več nemških delavcev. Izmed 1200 delavcev je 400 Nemcev, ki so večinoma iz Koroškega, Štajarskega, Nemško-češkega, Bavarskega in Laškega. Izmed 26 uradnikov ni nič manj kot 24 Nemcev, in izmed teh jih je 12 oženjenih z več otroki. — V Jesenicah pa je že od nekdanj slovenska četverorazredna ljudska šola, v kateri se le vsak teden po jedno uro (?) nemški poučuje v tretjem in četrtem razredu. Uradniki in boljši delavci (delovodje in dr.) so prisiljeni, da pošiljajo svoje otroke v Ljubljano ali na Koroško v šolo, dočim morajo ubožnejši otroci hoditi v slovensko šolo, v kateri poučujejo trije slovenski učitelji. Kolikor sem slišal (samo dopisnik namreč!), se stvar na boljše obrača, ker nemški delavci stanovitno in srčno zahtevajo nemškega duhovnika (!!), in ker industrijska družba zahteva pomnožitev nemških učnih ur. Vsekako bi se moral nemški „Schulverein“ ozreti na Jesenice, kjer bi se sicer mnogo nemških otrok izgubilo svojemu rodu. V tem kraju se dá za nemško stvar veliko pridobiti, malo izgubiti. Pa tudi „Südmark-i“ se odpira tam širno polje, in bi lahko vsaj jednega obrtnika nastavila, kateremu bi se gotovo posrečilo, da se obdrži. Sedaj je v tem cvetočem kraju le jeden nemški obrtnik, in sicer urar iz Štajarskega. Morda bi bilo mogoče, da se ustanovi podružnica „Südmarki“, ker je pisec teh vrstic z več gospodi že o tem govoril in že tudi doposlal „Südmark“ ina določila. Vsakdo lahko izprevidi, kolika nevarnost preti slovenskim Jesenicam, ako se uresniči želje omenjenih nemških listov in nju-nega dopisnika. Toda odločnost slovenskih jese-niških mož, katerim je ugled slovenske občine jese-niške pri srcu, to lahko zabranijo. Naj le pride prazno strašilo, „Schulverein“ ali pa „Südmark“; plačevalo bode pač in stroške imelo, — a otrok svojih mu ne bodo prodali slovenski očetje, — nem-ških pa tako ni. To zlasti potrjuje besede: „V tem kraju se da za nemško stvar veliko pridobiti, malo pa izgubiti. Če sami toraj pravi-jo, da morejo malo izgubiti, torej mora biti bore malo tistih otrok, o katerih dopisun trdi, da so nemški. Tu se vidi goli namen, ki ga goji kakor „Schulverein“, tako „Südmark“, — ker kliče se v tiste kraje, kjer se dá kaj pridobiti t. j. ponemčiti, in nič izgubiti t. j. kjer ni nič nemškega. — Skrajno smešno pa je, da zahtevajo — kakor dopisnik pravi — nemškega duhovnika. Takrat bodeta morala pač priti v jeseniško cerkev vrednika „Tagespošte“ in „Ostdeutsche Rundschau“ s svojim dopisnikom, da bo imel srečni nemški duhoven komu pridigovati.

(Ministerski predsednik grof Badeni v Ljubljani.) Prihod v Ljubljano z Bleda dne 4. avgusta ob 7. uri 56 m., vožnja v deželno predsedništvo. Ob 9. uri zjutraj vožnja po mestu; ogled deželnega dvorca (9. uri) in knežjega dvorca (9. uri 10 m.); vožnja k Trnovski in Šentjakovski cerkvi, po Starem in Mestnem trgu k gimnaziji (9. uri 25 min.); vožnja po St. Peterski cesti k deželni bolnišnici (9. uri 45 m.), — potem k bolnišnici za nalezljive bolezni (10. uri 30 min.) Ob 11. uri nazaj v dež. predsedništvo, kjer bode vsprejem uradov in korporacij. Ob 3. uri popoldne ogled muzeja, gledališča in Narodnega doma, vožnja čez Tivoli k vladni baraki (3. uri 45 m.), ogled realke (4. uri), kazine, Tonhalle, potem vsprejem občinskega sveta v mestni hiši (4. uri 25 minut); vožnja na Grad. Odhod na Dunaj ob 11. uri 57 min. po noči.

(Dolenjski železnici.) S 1. avgustom t. l. uvede se na dolenjskih železnicah VIII. dodatek k osobnemu tarifu z dne 1. jan. 1895. S tem bode gotovo ustrezno prebivalstvu, koje se vozi po do-

lenjski progi, kajti upeljanis o od 1. avg. t. l. vozni listki za tje in nazaj in je vožnja cena mnogo znižana. Tako n. pr. iz Ljubljane j. k. na Grosuplje stane sedaj III. razred 33 kr., od 1. avg. za tje in nazaj 57 kr. Cena poizve se na vseh kolo-dvorih. Vožni listki imajo veljavo tri dni odšteveni nedelje in praznike.

(Osebnost.) Deželni zbor kranjski je imenoval dr. Jan. Jenko azistentom kirurškičnega od-delka na deželni bolnišnici.

(Z Dol.) Pri nas smo imeli dne 21. julija občinske volitve, in sicer smo volili še le odbornike, kateri si bodo potem iz svoje srede izbrali župana. Naš poštar Novak se je zelo prizadeval, da bi njega volili za župana, ter je kakih deset mož res vjel na svoje limanice. Mislil je, da že trdno sedi na župan-skem stolu, a kako iznenaden je bil, ko smo mu ga izpodmaknili. Kako pa? Naših se je nabralo okolo dvajset mož, ki se ne dajo komandirati jednemu li-beralčku, ki je še rekel: „Le župnika in Grčarja (prejšnjega župana) ne volite.“ Na to smo mu poka-zali do dobrega, po čem je želel. Izvolili smo samo naše može za odbornike, poštarja pa izpustili, in komaj je prišel do te časti, da bode namestnik. — Dne 2. avgusta imamo v naši farni cerkvi „porci-junkulo“ z istimi odpustki, kakor v frančiškanskih, minoritskih in kapucinskih cerkvah. Bog daj svoj blagoslov.

(Iz Sv. Križa pri Litiji.) V četrtek 23. t. m. je bil tu hud naliv. Dopoludne je bilo sicer soparno, vendar ni bilo pričakovati kaj hudega. Toda popo-ludne okoli 5. ure so se začeli zbirati sivi, jako sumljivi oblaki. Pihati je začel tudi veter in kar hi-poma se usuje debel dež in med njim padalo je tudi nekaj toče. Škode je napravila nekaj po Orešju in Gabski Gori. Moravski Gori je pa za zdaj priza-neslo, zakaj veter je vso reč gnal proti Primskovu in Catežu. Hvala Bogu, da ni bilo hujšega, ker letos trtje lepo kaže in je sila polno. Potreba bi bilo lepšega in gorkejšega vremena, drugače grozdje ne bode popolnoma dozorelo. Sploh je letos bolj hladno vreme in nagajalo je zlasti ob sprav-ljanju sena.

(Razpisane službe.) Pri finančnem vodstvu v Ljubljani mesto finančnega komisarja in mesto fin. koncepista. — Služba kancelista pri okr. sodišču na Vrhniki do 20. avg. — V Podbrezjah služba učitelja-voditelja na ondotni jednorazrednici do 15. av-gusta. — Služba sodnijskega sluga pri okr. sodišču v Kranju do 26. avgusta.

(Šolska poročila.) Stirirazredno deško ljudsko šolo v Kamniku je v minolem šolskem letu ob-iskavalo 207 učencev, od teh je sposobnih za višji razred 148; za vstop v srednje šole se je oglasilo 11 učencev. Obrtnonadaljevalno šolo je obiskavalo 95 učencev. — Trirazredno dekliško šolo je koncem leta obiskavalo 182 učenk, od teh je sposobnih za višji razred 144; v ponavljalni šoli je bilo 94 učenk.

* * *

(Gosp. Josip Jerman,) bivši štajerski deželni poslanec za breški, kozjanski in sevnjski okraj, ob-javlja naslednje pismo: Šestletna doba deželnozbor-skih volitev je potekla. Dvakrat, 1884 in 1890 ste me izvolili poslancem v štajerski deželni zbor. Sedaj pa se moramo ločiti. Za novo volitev ne kandidu-jem več in bi poslanstva nikakor ne mogel prevzeti. Starost 70 let in vedna bolehnost mi to ne dopu-stita. Poslovim se torej od Vas in Vam izrečem najtoplejšo zahvalo za zaupanje, s kojim ste me po-častili. Dosluženo poslanstvo si bom vedno v čast in ponos štel, mi bo v dragem spominu. V vrsti dosedanjih poslancev tega okraja — pred menoj so bili voljeni: l. 1861 Johann Janeschitz, 1867 Aloj-zij Lenček, 1870 Franc Kosar, 1871 Johann Jane-schitz, 1874 in 1878 Ignatz Schniderschitz — sem bil jaz tretji narodni zastopnik. Ločim se s trdno nado, da je volilni okraj narodni stvari za vselej zagotovljen. V to Bog pomози! Zdravi! Rajhenburg, dne 24. julija 1896.

(Posvečenje cerkve.) Prihodnji četrtek bodo mariborski knezoškof posvetili novo župno cerkev sv. Križa v Poličanah.

(Na Štajerskem) so se že pričele živahne pri-prave za prihodnje deželnozbornske volitve. V Gradcu

se pripravljajo nemški nacionalci, da izrinejo s se-dežev liberalce. „Neue Freie Presse“ se huduje nad nacionalci ter jim daje lepe svete, naj mesta pusté liberalcem ter z združenimi močmi vržejo „klerikalce“ iz kmečkih občin. — Kot kandidata za mestno skupino celjsko na mesto pokojnega Wo-kauna se imenujeta graščak Staller v Vojniku in graški advokat dr. Neckermann, sin bivšega župana celjskega.

(V rogaške toplice) na Štajerskem je do 22. t. m. prišlo 867 strank s 1390 osebami.

(Na štajerski kmetijski šoli) v Grottenhofu pri Gradcu bode od dne 24. do 29. avgusta brezplačen pouk o mlekarstvu, krmljenji in reji živine, in sicer za gospodinje in odrasla kmečka dekleta. Oglasila vsprejema vodstvo do 15. avgusta.

(Na celjski gimnaziji) jo bilo letos 312 učencev, in sicer 176 Slovencev, 134 Nemcev in 2 Hrvata.

(Živinska kuga) se je z Ogerskega zanesla v Št. Jurje ob Besnici, Svecino in okolico.

* * *

(Koroške novice.) Poroča se nam: Evo Vam nekaj drobnih novic zadnjega časa: V Klopincu pri Skocijanu imajo od 1. rožnika do 15. kimoveca po-seben poštni urad. — V Beljaku je neka ciganka ukradla znani beljaški rodovini dve leti staro dete in z njim beračila po krčmah. Na srečo je neki gospod spoznal dete in naznanil redarju, ki je ci-ganko zaprl. — V Celovcu bode od 5. do 7. ki-moveca shod avstrijskih požarnih brambovcev. Že sedaj delajo velike priprave. Kajpak se vse vrši v pristnem „nemškem duhu“. — V Ribnici ob Vrb-skem jezeru se je dne 8. t. m. vstrelil gostilničar Ant. Treffer. Zmešalo se mu je. — Po mnogih krajih so bili večji požari. Imeli smo tudi večkrat hudo uro, ki je po nekod napravila precej škode. Na Visoki Bistrici je hud naliv dne 3. t. m. mnogo poškodoval. — V Voglah občine Dobrlaves se je dne 4. t. m. obesil delavec J. Poglič iz Bekštanja. — Prevaljsko katoliško - delavsko društvo je dne 5. t. m. zborovalo pri Steklju. C. g. Podgorc je go-voril jako zanimivo o socialistih. — Novo požarno brambo dobijo v Vovbrah pri Velikovecu. Pravila so že potrjena. — V sredo dne 8. mal. srpana ob 4. uri popoldne prišla je čez St. Job, Št. Lenart in Radnovce jako huda nevihta s točo, ki je v teh treh vaseh prav mnogo škode napravila. — Nemško kat.-politično društvo je imelo v nedeljo dne 19. t. m. dobro obiskan shod v Smihelu pri Gospi sveti. Shod, ki bi se imel vršiti nedeljo prej v Herzen-dorfu, so nasprotniki preprečili s tem, da niso dali prostora. Vkljuba temu so lagali nemški listi, da se je shod vršil, da je nanj pa prišlo le 5 — čujte — slovenskih kmetov, in to v čisto nemškem kraju. Pa še reci kdo, da naših nasprotnikov luna ne trka! „Bindišarji“ smo tako še vedno strašilo za politične nemške paglavce! — Nacionalci so zborovali dalje v Pliberku, kjer je svojo modrost kar na vatle meril g. Dobernik, in v Siflingu v labudski dolini, kjer je prvo vlogo igral c. kr. sodnik (!) H. Eisele, in kjer je nasprotnike zavračal g. Podgorc. — Znani posl. Plavec je v nedeljo poročal v Pli-berku takorekoč praznim mizam. — Slovensko kat.-pol. društvo je imelo dobro obiskan shod v Št. Ilju.

* * *

(Iz tržiških toplic) 26. julija. [Izv. dop.] Srbo-ritosti vladnega lista „il Mattino“ in čudno njegovo vedenje glede vere in narodnosti. — Že zadnjič sem Vam pisal, kako čudno se vede ta list brez kolka, ki stane (na dveh velikih polah) 3 kr. z večernim (1 pola) pa le 5 kr. skupaj. I nu, saj še toliko vre-den ni, ako si ogledamo njegovo vsebino. Pošteni versko-nravni in v avstrijskem duhu pisani katoliški časnik „L' Eco del Littoral“ psuje za „ultra kleri-kalen list“ in „semisokolista“, (polsokolski) ker za-govarja od goriškega magistrata teptane pravice glede slovenske šole v Gorici, kakor sem „Slov.“ že zad-njič poročal; dalje se norčuje iz dotičnega dopis-nika, ki piše iz gradeških morskih toplic, da bi on-dotno laško bralno društvo moralo imeti tudi kato-liške liste naročene, ker je primorsko prebivalstvo, razun kakega ptujega kopeljnega gosta, brez izjeme katoliško. Dopisnika-poštenjaka psuje za „svetega dopisnika“ in ta saj v poslednjem času tudi Slo-vencem pravični list imenuje „črni list“, — foglio nero — itd. Pa tudi glede njegove vsebine ni še

Najbolje priporočena
za preskrbljenje vseh
v **kurznem listu**
raznamovanih
menic in vrednostij

Menjalnica bančnega zavoda

Schelhammer & Schattera

Wien,

I. Beziirk,
Stefansplatz
Nr. 11, Parterre.

vse, marveč graje vredna je njegova še dvojna vsebina; on prinaša redno dopisovanja tržaških zaljubljenec na 5. strani; to so prave prismodarije, nevredne vladnega lista, kateremu bi moralo krščansko pravoslovje vendar bolj v čislj biti. Vem, da bi omadeževal Vašega „Slovenca“, ako bi mu podal nekatere prevode tistih gorostasnih mladeniških poltnih zablod. — Ta vladni list je prava „kloaka“, ki podpira nenravnosti že itak spačene mladine. Ali največji vrhunec spačenosti tiči v tem, da priporoča v vsakem listu nenravne reči v naročevanje. Pa dovolj iz te smradljive kloake krščanske države nevrednega vladnega lista. Pač je v Avstriji vse mogoče! Temu se pač ni toliko čuditi, saj je nedavno tudi „L' Eco“ javno očital tržaški vladi, da je vzela za sotrudnika k „Mattinu“ celo nekega ultra-iredentovca, ki je bil preje vrednik pri radikalnem: „Independentu“, in to potem, ko je isti prebil zapor 50 dni radi tiskarnih pregreh, obrnjenih zoper državo! Mar se ne morajo vsakemu avstrijsko mislečemu in čutečemu lasje ježiti, motreč gorostasne nenravne zablode in to celo brezkoletovanega (vladnega) lista!? Pa tudi vlade ne zagovarja ta list, akoravno je vsak vladni list ustanovljen ravno v ta namen. Saj tudi ne donaša nobenih vvodnih člankov na prvi strani, marveč največ vesti donaša na isti strani iz laškega „parlamenta“ i. dr. take, kakor svedoči list št. 3956 z dne 22. t. m., tako da bi bilo misliti, ako bi bil še „savojski križ“ (grb) na čelu istega lista, da je to list ne avstrijske, marveč italijanske vlade! Kdor bi ne veroval, naj se gre pa prepričati. Neverjetno, pa resnično! Tako navaja iz govora glasovitega laškega iredentovskega poslanca Imbriana z dne 21. t. m., ki graja laško vlado zato, češ „da italijanska vojna nima družega namena, kakor da jamči in zavaruje Avstriji posest laških pokrajin in da ovira v Trstu in v drugih pokrajinah, da ne bruhne ustaja!“ Rudini mu je sicer odgovarjal: „Da to je obrekovanje in zlobno podtikanje!“ A naš vladni list nima nobene besede, da bi pojasnil „Irredenti“, da v vsej Avstriji je komaj 600.000 Italijanov, ki pa razun v južnem Tirolskem (s 300.000 ljudij) v Trentinu, bivajo le semtertje naseljeni, a ne v celoti, in da Avstrija nima nobene italijanske pokrajine v svoji posesti! — Pa dovolj o tem tužnem predmetu Abderidnega vladnega lista!

(Tiskovna svoboda na Hrvatskem.) Minoli petek je zagrebški „Obzor“, glasilo neodvisne narodne stranke, doživel od banovanja grofa Pejačevića 700. zaplembo. Od 1. kolovoza 1871, ko se je „Obzor“ za bana Bedekovića preselil iz Vojnega Siska v Zagreb, pa do sedaj je list plačal denarne globe 11.800 gld., konfiskacije so stale 14.000 gl., zapori 1600 gld., skupaj torej 27.400 gld.

(Tudi znak časa.) Francoski tvorničarji, ki prekrbujejo skoraj ves svet s šampanjcem in jednakiimi dragimi pijačami, tožije sedaj, da se vsako leto manj izpeča njihovih izdelkov in da so prenapolnjena skladišča v Reimsu, Epernay, Ay in drugod. Od l. 1882 do 1892 je bilo v zalogi povprečno nad 70 milijonov steklenic, v l. 1893 že 86, in 1894 celo 108 milijonov steklenic. Izvozilo se je od l. 1882 do 1892 povprečno po 18 milijonov, leta 1893 17 in leto pozneje samo 15 milijonov steklenic. Vzrok je očividni. Bogatinov je vsak dan manj, reveži si pa itak ne morejo privoščiti šampanjca.

Telegrami.

Rim, 26. julija. Včeraj zvečer ob pol 10. uri je nastal v upravni pisarni osrednjega kolodvora velik požar, ki je razdejal velik del poslopja. Na pogorišče je došel kralj, ministerski predsednik Rudini in obilna množica občinstva.

Pariz, 27. julija. Listi poročajo, da še ni zagotovljen obisk ruskega carja v Parizu, vendar se pa kmalu završe dotična pogajanja, ki izpadejo najbrže ugodno za Pariz.

Lille, 26. julija. Mej zadnjo sejo socialističnega kongresa je nastal na ulici splošen pretep. Protisocialisti so razbili okna županu in njegovima tajnikoma ter popolno razdejali kavarno na kolodvorskem trgu. Policija je aretovala 21 oseb.

St. Louis, 27. julija. Populisti so imenovali Bryana za predsedniškega kandidata. To je značilno, kajti v l. 1892 je glasovalo 1.042.000 Populistov proti in 555.422 za Clevelanda.

Za slabotne

bolehave valed pomanjkanja krvi in na živcih, blede in slabotne otroke; izvrstnega okusa in preizkušnega učinka je železnato vino lekarja Piccolija v Ljubljani (Dunajska cesta) priporočeno od mnogih zdravnikov. — Pol literska steklenica velja 1 gld., pet pol literskih steklenic gld. 4-50. (122 50—23) 2

Umrli so:

24. julija. Andrej Čelešnik, delavčev sin, 14 let, Črna vas v Zgonarici, vročinska bolezen. — Jožef Novak, kočijažev sin, 2¹/₄ leta, Pristavske ulice, krč.

25. julija. Pavel Smolej, davčni praktikant, 19 let, svetega Petra cesta 57, krvavenje pri pljuč. — Jakob Strle, sin prodajalca lesnin, 15 ur, Florijanske ulice 6, oslabljenje.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura po Celziju	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm.
25	9. zvečer	736.2	18.9	sl. jvzh.	del. oblak.	5-6
26	7. zjutraj	737.4	15.3	sl. jug	megla	
26	2. popol.	736.7	25.6	sl. vzsv.	jasno	
26	9. zvečer	736.5	12.8	sl. vzh.	jasno	0-0
27	7. zjutraj	737.5	16.5	brezv.	megla	
27	2. popol.	736.6	28.0	sl. jvzh.	jasno	

Srednja temperatura v soboto in nedeljo 19.6° in 20.9°, oziroma za 0.3 in za 1.0° pod normalom.

525 1-1

Tužnim srcem javljamo podpisani sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naš iskreno ljubljeno oče, oziroma brat, svak in ded, gospod

Janez Komar

stanujoč v Dolu,

danes, dne 27. t. m., ob 4. uri previden s sv. zakramenti za umirajoč, v 74. letu starosti, mirno zaspal v Gospodu.

Truplo predragega ranjkega pokopano boče jutri, dne 28. t. m., na pokopališču v Dolu.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v farni cerkvi v Dolu in v mestni farni cerkvi pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Blagega ranjkega priporočamo v blag spomin in molitev.

V Ljubljani, dne 27. julija 1896.

Žalujejoči ostali.

526

Vabilo

k

XI. redni veliki skupščini

družbe sv. Cirila in Metoda

v Ljubljani

v torek, dné 11. avgusta 1896. l.

Vspored:

I. Sv. maša ob 10. uri v mestni frančiškanski župni cerkvi.
II. Zborovanje ob 11. uri v veliki dvorani „Narodnega doma“.

1. Prvomestnikov nagovor.
2. Tajnikovo poročilo.
3. Blagajnikovo poročilo.
4. Nadzorništva poročilo.
5. Volitev prvomestnika in treh odbornikov.
Po pravilih izstopijo letos naslednji udje družbinega vodstva: 1. prvomestnik Tomo Zupan, 2. Ivan Hribar, 3. Anton Koblar, 4. Luka Svetec.
6. Volitev nadzorništva (5 članov).
7. Volitev razsedništva (5 članov).

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Ljubljana, 26. julija 1896.

Prvomestnik:
Tomo Zupan.

Podpredsednik:
Luka Svetec.

Pristavek.

1. Predvečer, dné 10. avgusta t. l., naj se ob 8. uri p. n. skupščinarji in p. n. Ljubljancem prijateljsko snidejo na vrtu gostilne gospoda Ferlinca (pri „Zvezdi“) — Pevske točke bo izvajalo družbi sv. Cirila in Metoda posebno naklonjeno slavno „Pevsko društvo Ljubljana“.
2. Po zborovanju, dné 11. avgusta t. l. bo v „Narodnem domu“ skupen obed. Kuvert brez vina stane 1 gld. 50 kr. Radi obeda se je udeležencem zglašiti do 10. avgusta t. l. pri gospodu Antonu Koblarju, blagajniku družbe svetega Cirila in Metoda.

Sidro

Liniment. Capsici comp.

18—16 z lekarne Richter-jeve v Pragi 296

priznana izvrstno bolečine olajšujoče mazilo je dobiti posodica po 40 kr., 70 kr. in 1 gld. v vseh lekarnah. Zahteva naj se to sploh priljubljeno domače zdravilo kar kratko kot 726 70-66

Richter-jev liniment s „sidro“

ter sprejme iz previdnosti le v steklenicah z znano varstveno marko „sidro“ kot pristno.

Richter-jeva lekarna
pri zlatem levu v Pragi.

Lekarna Trnkóczy, Dunaj V.

Doktorja Otona pl. Trnkóczy-ja

Malaga

s china in železom.

(Malaga 225 gr., Cort Chin. 7 gr., Tinet. Malat. ferri 25 gr.)

Skušeno že 20 let pri krvi revnih, slabotnih, bledih, medlih odraslenih in otrokih kot lahko prebavljiv china-železo-preparat.

Dobiva se 444 7

lekarni Trnkóczy-jevi
poleg mestne hiše v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan s pošto.

1 stekleničica 75 kr.

Lekarna Trnkóczy v Gradcu.

Dunajska borza.

Dne 27. julija.

Skupni državni dolg v notah	101 gld. 70 kr.
Skupni državni dolg v srebru	101 „ 75 „
Avstrijska zlata renta 4%	123 „ 65 „
Avstrijska kronska renta 4%, 200 kron	101 „ 15 „
Ogerska zlata renta 4%	122 „ 65 „
Ogerska kronska renta 4%, 200 kron	99 „ 50 „
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	977 „ — „
Kreditne delnice, 160 gld.	363 „ — „
London vista	119 „ 70 „
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58 „ 70 „
20 mark	11 „ 73 „
20 frankov (napoleonador)	9 „ 50 ¹ / ₂ „
Italijanski bankovci	44 „ 45 „
C. kr. cekini	5 „ 64 „

Dne 25. julija.

4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	144 gld. 50 kr.
5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	157 „ — „
Državne srečke l. 1864, 100 gld.	190 „ — „
4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	99 „ 45 „
Tisine srečke 4%, 100 gld.	139 „ 50 „
Dunavske vranavne srečke 5%	126 „ 75 „
Dunavsko vranavno posojilo l. 1878	110 „ — „
Posojilo goriskega mesta	112 „ — „
4% kranjsko deželno posojilo	— „ — „
Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99 „ 45 „
Priporitetne obveznice državne železnice	225 „ — „
„ „ „ „ „ „ „ „	171 „ 15 „
„ „ „ „ „ „ „ „	128 „ 90 „
„ „ „ „ „ „ „ „	99 „ 50 „

Kreditne srečke, 100 gld.	200 gld. 25 kr.
4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	137 „ — „
Avstrijskega rubečega križa srečke, 10 gld.	18 „ — „
Rudolfove srečke, 10 gld.	22 „ 50 „
Salmove srečke, 40 gld.	69 „ 50 „
St. Genois srečke, 40 gld.	69 „ 50 „
Waldsteinove srečke, 20 gld.	60 „ — „
Ljubljanske srečke	22 „ — „
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	156 „ 35 „
Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gl. st. v.	3400 „ — „
Akcije tržaškega Lloyda, 500 gld.	422 „ — „
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	103 „ — „
Dunajskih lokal. železn. delniška družba	61 „ — „
Montanska družba avstr. plan.	80 „ 70 „
Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	161 „ — „
Papirnih rubljev 100	126 „ 75 „

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Zavarovanje za zgube pri trefanji, pri izrebanju najmanjšega dobitka.
Kulatna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična dolniška družba

„MERCUR“

Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosego kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti

naloženih glavnica.